

19/04/2010

Opinió > Carles Boix | 00:18 h.
19/04/2010

Penjant d'un fil

PAISATGE PER A DESPRÉS DE LA NO-SENTÈNCIA

"El marasme polític en què es troba instal·lada Catalunya no és dolent de per si. Permet finalment declarar, amb una certa precisió clínica, la mort del federalisme"

Carles Boix

En aquest país de no-separatistes, l'encaix polític de Catalunya a la Península Ibèrica ha dividit els catalans en dos bàndols històricament enfrontats a mort: els dels possibilistes i els dels federalistes. Aquests darrers, els federalistes, hegemònics a l'esquerra (tant al segle XIX com al segle XX), van prendre el relleu del govern l'any 2003 amb la promesa solemne que farien una nova llei i un nou pacte amb Espanya capaç d'acabar per sempre més amb l'estira-i-arronsa, el peix-al-covisme, el malhumor i l'ansietat d'atac de cor dels possibilistes.

Set anys després l'envit federalista ha acabat en un fracàs immens, indescriptible, esborronador. Un fracàs que, ara per ara, els mitjans de comunicació i els polítics de casa nostra o bé prefereixen amagar o bé, possibilitat certament més inquietant, ni tan sols han arribat a copsar. Repassem els fets. El projecte d'Estatut aprovat pel Parlament l'any 2005, mancat de mecanismes de bilateralitat forts i fregant, sense arribar-hi, el concert econòmic, a penes va incloure tot el que necessitava Catalunya per protegir-se davant d'una Espanya revitaminada i loapitzadora. Tanmateix, les Corts espanyoles, calcant els comportaments i debats històrics de l'any 32, van laminar el projecte català fins a extirpar-ne tota referència efectiva als principis de bilateralitat. Durant tres anys i escaig el Tribunal Constitucional ha debatut cinc ponències, totes restrictives, sense èxit. Fins i tot els suposats amics de Catalunya, els magistrats nomenats pel PSOE, hereus directes del Pacte de San Sebastián que va portar a la Segona República, s'han estimat més ballar al so de la música de la sobirania nacional del gran mite espanyol, la constitució de 1812, que creure's (una miqueta) el federalisme pi-margallà que anima l'esquerra catalana. La lliçó és evident: Catalunya no té amics a la pell de brau. Ho entendran algun dia els federalistes i iberistes de casa nostra?

L'espiral de desgràcies, però, no acaba aquí, com ho demostren els fets de la setmana passada. Morta la darrera ponència a mans del magistrat Aragón, azañista íntegre per idees i, pel que sembla, per vocació acadèmica, la pilota ha passat a mans del sector més anticatalanista del Tribunal. Algú pot dubtar que els magistrats 'conservadors' (quina manera més absurda de definir -los!) no aprofitaran l'avinentesa per segregar doctrinar suficient com per castrar l'Estatut de 2006 i, de fet, reinterpretar restrictivament l'Estatut de 1979? La teoria de l'auto-gol, que feia tan de riure entre els reformadors estatutaris, amenaça de complir-se. A Catalunya ja li penja mig cos directament damunt d'un precipici profund i negre: el control sobre la llengua i l'educació pot patir un cop mortal; les poques competències policials i financeres de la Diputació-Generalitat

també. El silenci relatiu dels mitjans estatals és significatiu: la victòria és tan propera que s'estimen més passar-hi de puntetes. Les presses cíniques que ara demostra el PP (en declaracions de cap de setmana de la sra. Cospedal i el sr. Arenas) perquè s'acabi la comèdia constitucional presagien el pitjor. Quan la solució final vingui de la mà del nou ponent podran dir que la transició espanyola, encetada l'any 1975, queda closa i els Aznares, Bonos, Gonzálezes i Guerras d'aquest món podran respirar tranquils.

(Faig un breu parèntesi. Els polítics catalans parlen d'aprofitar la via de l'article 150.2 ("L'Estat podrà transferir o delegar en les Comunitats Autònomes, mitjançant llei orgànica, facultats corresponents a material de titularitat estatal que per la seva pròpia naturalesa siguin susceptible de transferència o delegació") per obtenir allò que el Tribunal Constitucional els ha negat. Aquesta idea és d'una innocència absurda: el partit de l'oposició sempre podrà recórrer la transferència al·legant que la doctrina constitucional, i no les majories volàtils de les Corts, especifica el que l'Estat pot o no pot transferir.)

Alguns diuen que tot això passa perquè els federalistes catalans tenen una preparació política més aviat menor. Jo, ingenu de mi, prefereixo pensar que són uns romàntics. Sí, en general, els liberal-demòcrates del XIX eren d'un idealisme que feia feredat: el cor se'ls accelerava pensant en Mancini i Garibaldi, composaven solucions impecables al sudoku peninsular mentre menjaven els seus canelons dominicals o es fumaven un puro a la tertúlia de l'Ateneu, i creien que n'hi havia prou amb mostrar bona voluntat per canviar Espanya. La Catalunya urbano-federal actual, tan marxista, estratègica i punyetera en altres coses, en qüestions nacionals encara viu en el món dels núvols i la poesia. El poeta Maragall, wertherià i wagnerià, cantava així: "Terra entre mar, Ibèria, mare aimada, / tots els teus fills te fem la gran cançó." Dues generacions després no sembla que les coses hagin canviat gaire.

Gastar tant romanticisme no surt de franc mai. La reforma de l'Estatut (possible, val a dir, solament quan els socialistes van aixecar el veto que havien imposat sempre amb els seus romanços cosmopolites) es va fer sense pensar estratègicament. Ningú va plantejar-se què passaria o què caldria fer si les coses no sortien com el president Maragall deia haver pactat amb el senyor Zapatero: no va haver-hi ni pla B, ni cap tipus d'amenaça de pes, com ara la promesa, feta amb una certa credibilitat, de bloquejar l'Estat i les Corts espanyoles fins a assolir el que volíem. Pensar que els americans van guanyar la guerra freda a còpia de fer discursos kennedians davant del mur de Berlín i malgrat les seves bombes atòmiques és una frivolitat pròpia de barceloní progressista de l'Eixample.

Davant d'aquest carreró sense sortida, que es va estretant cada cop més, com si es tractés d'una història escrita a mitges entre Edgar Allan Poe i Jorge Borges, què cal fer?

1. Quan Bush júnior va decidir atacar l'Iraq, Colin Powell,aleshores secretari d'Estat, li va recordar una dita americana: "If you break it, you own it, and you fix it." Si trenques una cosa, és teva i l'has d'arreglar. Els federalistes catalans (els seus marmessors, de fet) han d'intentar arreglar aquest desastre en procés d'acceleració. Com que ells ho van posar tot en marxa (no passa un dia sense que es vantin que són més catalanistes que el govern de CiU, que, emfatitzen, va torpedinar la possibilitat de fer un nou Estatut per tal de mantenir el seu pacte de govern amb el PP), ells són, per suposat, els primers responsables a arreglar el nyap en què ens trobem

immersos. I ho han de fer, en primer lloc, deixant de publicar **respostes institucionals** escrites amb un estil, banalitzat, de comunicat de guerra, reconeixent la gravetat de la situació i superant les evasives de **l'entrevista d'aquest diumenge** del president de la Generalitat. En segon lloc, exigint immediatament la recusació dels membres del TC amb mandat expirat. I en tercer lloc, obligant al govern Zapatero a renovar el TC: i obligant-lo vol dir retirant-li el suport parlamentari si no compleix com cal. N'hi ha prou amb tot això? No, però, fent-ho, potser aprendran finalment que no es pot ser federalista a Espanya.

2. Un cop adoptades les primeres accions d'urgència per tancar els forats d'una presa que s'esquerda acceleradament, cal que el govern demani al Parlament votar novament el projecte d'Estatut que es va aprovar l'any 2005, que, recordem-ho, va comptar amb el 88 per cent dels vots. Això de demanar referèndums és massa lent (i ple d'obstacles político-legals) com per fer-ho. Els referèndums són, a més a més, a casa nostra, l'excusa perfecta per acabar no fent res. El Parlament hi és per ser-hi i per fer totes aquelles coses que els ciutadans no poden fer ràpidament.

3. I, finalment, cal que convoqui unes eleccions anticipades que permetin aclarir la posició del país en el seu conjunt.

El marasme polític en què es troba instal·lada Catalunya no és dolent de per si. Permet finalment declarar, amb una certa precisió clínica, la mort del federalisme. I amb el federalisme mort (i els seus propis creadors amb la lliçó ben apresada), i el possibilisme ja en retirada completa, aleshores podrem comptar amb la majoria (ara per ara encara en construcció) per separar Catalunya d'un Estat governat per tafurs i toreros tramosos.

9 **pepet grill:** Ni federalisme ni possibilisme ni punyetes!!! INDEPENDÈNCIA